

[Undervisningsministeren.]

og budgetministeriet i fællesskab kan finde udvej for, hvorledes udgifterne til statstilskud vil kunne dækkes. Forhandling herom er indledt.

Tillæg (11. august 1972)

til undervisningsminister Knud Heinesens svar af 10. august 1972 på medlem af folketinget Gerda Møllers spørgsmål af 7. august 1972.

For god ordens skyld skal jeg i tilslutning til mit svar af 10. d. m. på ovennævnte spørgsmål oplyse, at økonomi- og budgetministeriet nu har tiltrådt, at undervisningsministeriet søger finansudvalgets tilslutning til at yde statstilskud til „Det nødvendige Seminarium“, og at jeg herefter i en skrivelse af dags dato anmoder finansudvalget om tilslutning hertil.

Af *Maigaard* til ministeren for udenrigs-økonomi (8. august 1972):

„Er Luxembourgforliget en del af det retsgrundlag, som Danmark i givet fald bygger sin indtræden i fællesmarkedet på?“

Begrundelse.

Det fremstilles ofte, som om Danmark i tilfælde af medlemskab af fællesmarkedet har en traktatfæstet vetoret i spørgsmål, som den danske regering må anse for at være af vital betydning for landet.

Hvis dette er tilfældet, måtte Luxembourgforliget være en del af retsgrundlaget for Danmarks indtræden.

Regeringen er naturligvis meget omhyggelig med at præcisere retsgrundlaget for en eventuel dansk indtræden i fællesmarkedet. Fællesmarkedets associeringsaftale for De nederlandske Antiller har således givet anledning til et ændringsforslag til forslaget om Danmarks optagelse i fællesmarkedet, idet den pågældende associeringsaftale ved en forglemmelse ikke var omfattet af regeringens oprindelige forslag. Mens denne aftales bestemmelse om import af olieprodukter, der er raffineret på De nederlandske Antiller, er af ringe — om nogen — betydning for Danmark, knytter der sig væsentlige interesser til Luxembourgforligets vetoret. Vetoretten er imidlertid ikke nævnt med et eneste ord i de dokumenter, der ledsager lovforslaget om optagelse i fællesmarkedet.

Minister for europæiske markedsanliggender *Ivar Nørgaards* svar (16. august 1972):

Som afslutning på møderne i EF-rådet den 17.-18. og den 27.-28. januar 1966 vedtog Rådet bl. a. en deklaration vedrørende afgørelser, der ifølge traktaterne kan træffes af Rådet med majoritet. Det er denne deklaration, der normalt går under betegnelsen Luxembourgforliget.

Denne rådsdeklaration indgår i den række af rådsdeklarationer og rådsvedtagelser, som omtales i tiltrædelsesaktens art. 3, stk. 3. Den er herved en integreret del af tiltrædelsesakten, og den indgår således i det grundlag, som vil gælde også for Danmark i tilfælde af medlemskab.

Luxembourgdeklarationen må ses som det højtidelige udtryk for det politiske ønske om at sikre EF-samarbejdets og traktatens hovedmål: den størst mulige solidaritet mellem medlemslandene. Det har under samarbejdet vist sig, at denne solidaritet, baseret på gensidig tillid, kun har kunnet realiseres i det omfang, hver stat — stor eller lille — kunne føle sig overbevist om, at den — uanset traktatens bestemmelser — ikke kan risikere at blive overstemt i sager af væsentlig betydning for den pågældende stat.

Forliget blev til i bestræbelserne for at afslutte den hidtil alvorligste krise, som Fællesskaberne har været udsat for. Denne krise, der gennem en længere periode lammede arbejdet i Fællesskabet, illustrerer på én gang vægten af de interesser, som er knyttet til opretholdelsen af kravet om enstemmighed, og de konsekvenser, der må påregnes, såfremt krav om genindførelse af flertalsafstemninger måtte blive fremført.

Det er på denne politiske og traktatmæssige baggrund, at al tale om Luxembourgforliget må føres, og herpå bygger samtlige nuværende og ansøgende medlemslandes anerkendelse af Luxembourgforliget som en politisk realitet, der ikke vil kunne ændres i en overskuelig fremtid.

Af *Camre* til ministeren for forureningsbekæmpelse (11. august 1972):

„Har ministeren myndighed til at forbyde Grindstedværkets spildevandsudtømninger i Kjærgaard plantage og i Grindsted å, før det nye forslag til lov om miljøbeskyttelse er gennemført?“